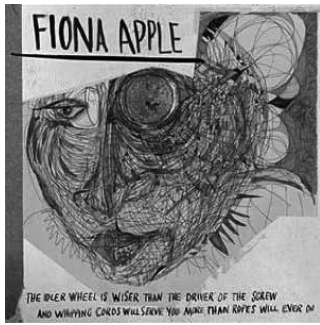

KULTUR-TIPPS

Fiona Apple

(cw) - Mit einem Kraken auf dem Kopf, den langen mit Noppen besetzten grauen Ärmchen des Weichtieres, die ihr schmales Gesicht einrahmen, oder gar von Schnecken überzogen - so posiert die junge Musikerin **Fiona Apple** in ihrem neuen, phantasievollen Musikvideo „Every Single Night“. Ähnlich wie ihr Video zu „Sleep to Dream“ das 1997 mit dem MTV Video Music Award ausgezeichnet wurde.

Bei der Verleihung nutzte Apple damals die Gelegenheit, um einmal grundsätzlich mit dem ganzen Starrummel abzurechnen: „This World is bullshit... and you should'n't model your life on what you think that we think is cool, and what we're wearing... Go with yourself!“. Ihren eigenen Kopf beweist die aus New York stammende Sängerin, Songwriterin und Pianistin nicht nur in ihren Videos oder bei ihren Auftritten, auch das kürzlich erschienene vierte Album zeugt von ihrer Kreativität - obwohl man erst einmal tief Luft holen muß, um den Titel des Werkes überhaupt aussprechen zu können: „The Idler Wheel Is Wiser Than the Driver of the Screw and Whipping Cords Will Serve You More Than Ropes Will Ever Do“. Der Titel deutet es denn auch schon an - man hat es hier mit jemandem zu tun, der sich so manch existentielle Fragen stellt und das nicht nur über Beziehungen. Fiona Apple verlangt mit ihren verkopften Texten den Zuhörern einiges ab. Sie ist auch sonst engagierte Veganerin und setzt sich als Unterstützerin von Peta für Tierrechte ein. Letztere sind allerdings kein Thema in den rund zehn Songs von „The Idler Wheel Is Wiser Than the Driver ...“. Viele der Songs bestehen nur aus ihrer Stimme, ihrem Klavier und unkonventionellem Schlagwerk und zum Teil sind sie mit Alltagsgeräuschen unterlegt. Einer dieser Songs, die hängen bleiben ist „Valentine“ oder „Hot Knife“ mit seinem dunklen Trommelrhythmus und dem Gospel-Chorus oder das schon erwähnte „Every Single Night“. Ihre exzentrische Seite hat sie sich auch hier bewahrt. Schon mit ihrem Debütalbum „Tidal“, für das sie einen Grammy erhielt, war sie dadurch aufgefallen, dass Genre Grenzen bei ihr nicht unbedingt ein Kriterium sind. So schwankt ihr Gesang oft zwischen schmachtvoll gehauchtem Blues, krächzigem Jazz, kraftvollem Pianorock oder seichtem Pop. Es lohnt sich hineinzuhören in ihre Musik, die gut zum launig-lausigen Wetter passt.

La rivière noire

(lc) - Certes, depuis que le grand public l'a découvert, on a tendance à classer les polars de l'islandais Arnaldur Indridason parmi la littérature de gare. Mais tout de même, son inspecteur principal qu'il aime lancer à la chasse de criminels dans la ville de Reykjavik tout comme dans la nature islandaise reste un personnage à part parmi les enquêteurs typés des autres grands Menkell et compagnie. Sa mélancolie, sa nostalgie et son conservatisme carrément romantique tout comme ses problèmes familiaux sont pour Indridason autant de possibilités pour évoquer la crise islandaise et le

changement sociétal que cela a impliqué. Dans son dernier roman, « La rivière noire », Erlendur Sveinsson reste pourtant étrangement absent, disparu dans la nature à la recherche d'un secret familial et c'est Elinborg, sa fidèle collaboratrice qui, en plus des soucis qu'elle se fait pour son chef, doit prendre les rênes d'une enquête plutôt répugnante. Un voleur en série qui est retrouvé assassiné chez lui a forcément beaucoup d'ennemis et puis sa mort arrange plus d'une personne aussi. C'est avec la circonspection qu'on lui connaît qu'Indridason tire les fils dans cette histoire et qui laisse espérer un retour en force de son enquêteur principal.

KULTUR

ZÄITSCHRÉFTEN

Ons Stad, déi Honnertst

Renée Wagener

Zënter drësseg Joer bitt d'Zäitschrëft „Ons Stad“ an Text a Bild hir Vue op d'Stad Lëtzebuerg vun haut a vu gësch. Si mécht dat mat Eleganz an a konstanter Qualitéit. E Portrait zur 100. Ausgab.

Bal gesäit et aus, wéi wann de Wëllem géif op der Betonneuse trounen. Déi éischt Nummer vun „Ons Stad“, erauskomm am Juni 1979, huet sech mam Parking Knuedler befaasst, deen deemools sou gutt wéi fäerdeg wor. An den Editorial gëtt begleet vun dëser schéiner Foto vum Monument, dat dunn iwwer dem Chantier getrount huet, sou wéi et haut nees iwwer der zoubetonéierter Maartplaz trount. De Wëllem um Pärde gréisst déi virtuell Massen mat sengem Hutt, komme was wolle.

E bëssen sou ofgehuewe presentéiert sech och d'„Ons Stad“. Si werft e geloossene Bléck op all dat, wat an der Stad geschitt. „Unaufgeregt“, géife verschidder soen, an hei géif et vläicht tatsächlech passen. An dach heescht et am Editorial vun der Nummer 1, d'Missioun vun der Zäitschrëft wier: „à faire se rapprocher les citoyens que vous êtes et l'administration communale“. Dat eent mécht dat anert net falsch, well besonnesch déi éischt Joren ass et an der „Ons Stad“ vill drëm gaang, niewt der Virstellung vu grouse Projeten de Leit konkret Informatiounen zoukommen ze loos- sen iwwer déi administrativ Weeër an der Stad Lëtzebuerg. Zënter datt et op den elektronischen Autobunne rullt, ass déi Missioun manner wichteg ginn, dorop huet och d'Colette Flesch, déi fréier Kulturschäffin, déi d'„Ons Stad“ laang Joren ënnert hire Fittichen hat, virleschten Donneschdeg bei der Feier zu der 100. Nummer higewi-

sen. Trotzdem, an am Ënnerscheed zu deenen anere Bliedercher aus dem selwechten Haus, déi kommen a ginn, schéngt d'„Ons Stad“ iwwer d'Joerzénge iewech hir Legitimitéit ze behalen.

Am Editio an der éischter Ausgab heescht et zum Numm vun der Zäitschrëft: „Ce sont mes pères spirituels qui, eux, préfèrent garder l'anonymat, qui m'ont baptisé ainsi.“ Mee all Mënsch wousst, datt den Henri Beck, deemolege Generalsekretär vun der Stad, dohannert stouch. „Il en avait l'amour,“ sot d'Fanny Beck, seng Wittfra, bei der Receptioun am Cercle. Hien hätt och, sou sot si, kee prezéist Virbild gehat, un deem sech d'„Ons Stad“ orientéiert hätt. „Et wor ‚ein buntes Allerlei‘ vu Sozialem, Politischem an Administrativem.“

Geloossene Bléck

Tatsächlech gëtt et an den éischten Ausgaben e bësse vun allem: nei Bauprojeten, Aweigungen, Noriff oder den „Abonnement G“ am Neien Theater. Deen Allerlei strukturéiert sech awer mat der Zäit. Verschidde Rubrike schielen sech eraus, wéi d'Virstellung vun neie Bicher aus der Stadbibliothék, Entscheidungen aus dem Gemengerot oder Personalien aus der Verwaltung. Konzeptuell wiesselt d'„Ons Stad“ hin an hier tëscht enger méi geographescher Approche - mat Präsentatiounen vun de Stater Quartieren - a méi enger thematescher Virgoensweis - mat Schwéierpunkten, déi vun de Stater Bussen iwwer d'Mülltrennung bis bei den Zweete Weltkrich oder d'Frae reechen.

Als Coordinateur fungéiert am Ufank de Fred Junck, Chef vun der Zinemathék, dee sech awer fréi nees

Schon laang hier: De Wellëm trount op der Betonneuse. Aus der éischter Ausgab vun „Ons Stad“ aus dem Joer 1979.

zréckzitt, fir dem René Clesse, deen sech schonn als Artikelschreier profiliert hat, d'Zepter z'iwwerloossen. En Déifferdancer also, kee Stater, wéi hie selwer a senger eloquenter Usprooch am Cercle ënnerstrach huet. Mee vläicht dréit d'Distanz vun deem Minettsdapp zu der Gemittsrou vun der Zäitschrëft bäi. Dee bis elo längste Mataarbechter wor awer wuel den Dieter Wagner: De Graphiker, deen d'lescht Joer gestuerwen ass, huet der Zäitschrëft mat engem klore, sachleche Layout an enger eleganter Typo sai Stempel opgedréckt.

Am Ufank huet den Toun vun der „Ons Stad“ eppes Behäbeges, Konservatives. Dat ass och kee Wonner, wann ee weess, datt entre autres Perséinlechkeete wéi den Evy Friedrich oder de Lex Roth schreiwen. D'Autorinnen an Autore sinn iwwerens am Ufank ganz modeste a bleiwen anonym (Et kann een hir Nimm awer haut op der Internet-Säit vun „Ons Stad“ gewuer ginn). Dat ännert sech vun 1981 un. Zënter datt de Clesse Ren d'Zäitschrëft koordinéiert, ass de Choix vun de Leit déi schreiwen, och méi breet gefächert ginn: Niewt Valeurs sûres wéi Georgette Bisdorff, Josy Braun, Ben Fayot, Mario Hirsch oder Blanche Weicherding-Goergen fanne sech an deem Pool Jonker an Aler vun alle Bordën, an d'Lescht um Internet liest sech wéi en Who's Who vun der Lëtzebuerger Press, Politik a Kultur aus de leschten drësseg Joer.

Nostalgie an Optimismus

Wann d'Lydie Polfer bei der Receptioun d'virlescht Woch houfreg drop wor, datt de Schäfferot ni an den Inhalt vun „Ons Stad“ agegraff hätt, da gëtt een awer d'Gefill net lass, datt

déi meescht Autoren an Autorinnen, wa se dann iwwerhaupt eppes méi Kritesches ze zielen hätten, sech scho ganz vum selwen méi e braven Toun operleeën - ob dat elo de Satiriker Jacques Drescher ass, deem seng Famill „Zimmer-Kummer“ d'„Ons Stad“ laang begleet huet, an deen sech ewell op Gedichter spezialiséiert huet, oder woxx-Leit wéi de Luc Caregari oder d'Christiane Walerich. Während regelméisseg Artikelen iwwer déi gutt al Zäit erschénge sinn, wou et nach Kinoen an der Stad gouf, wou de Stadzentrum mat sengen Traditionsbutterke nach d'Leit gelackelt huet, oder wou den Tram nach gefuer ass, sou gouf d'Polemik iwwert déi zum Deel desastréis kommunal Bauten- a Stadentwécklungspolitik (Stéchwuert Vago-Plang, autosfrëndlech Stad oder Wunnengsmanktem) an aneren, méi politesche Blieder gefouert. Eng liicht, heiansdo subversiv Ironie kënnt dogéint oft, wéi uewe beschriwwen, an de schéine Fotoen zum Ausdrock, déi meeschtens vun der Agence Imedia oder vum Fotograf Guy Hoffmann kommen.

Eng Konstant vun der Zäitschrëft ass d'Rubrik „Was bedeuten die Straßennamen der Stadt?“, déi zënter der Nummer 1 bis haut erschénge. Dem Alphabet no ginn do d'Stater Stroossen duerchdeklinéiert. Bis 1989 wor et den Evy Friedrich, deen déi Sysiphus-Aarbecht erleedegt huet, déi awer du vum Henri Beck iwwerholl gouf. Oder, wéi d'Madame Beck preziséiert, „ech hu se geschriwwen, an hien huet säin Numm drënner gesat.“ Bis si dunn vun 2004 un, no hirem Mann sengem Doud, d'Rubrik ganz iwwerholl huet. Wou geet een dann all déi Informatiounen sichen, déi do zesummegebroe ginn? Abee, déi fré-

FOTO: IMEDIA

er Geschichtsproff ka souwuel op hir eegen Archive wéi op déi vun hirem Mann, hirem Papp an hirem Schwéierpapp zeréckgräifen, a brauch sech meeschtens guer net an eng Bibliothék oder en Archiv ze deplacéieren. A wann et ëm déi modern Informationstechnologie geet, hëlleft hir och hir Duechter Simone Beck, „doran ass si armée jusqu'aux dents“. Eng kleng Familienentreprise, quoi.

Net nëmmen duerch d'Stroossen-nimm-Rubrik ass d'„Ons Stad“ och e geschichtlecht Noschlowierk. Virun allem zënter datt et d'„Ons Stad“-Homepage gëtt, ass et ganz einfach, op déi vill historiographesch Beschreibungen iwwer Quartieren, Gebaier a Monumenter, awer och Perséinlechkeeten oder gesellschaftlech Entwécklungen zeréckzegräifen. Aner Gemenge hunn sech an de leschte Joren un sou enger Zäitschrëft versicht, awer keng erreecht d'inhaltlech Qualitéit vun der „Ons Stad“, déi meescht kommen net iwwert den Niveau vun Héichglanzbroschüren eraus. Dat läit natierlech fir d'Alleréischte um Goss: Kaum eng Gemeng ka sech et iwwer d'Joerzénge iewech leeschten, net nëmmen - mat engem haaptamtliche

Coordinateur - eng inhaltlech a grafesch uspreechend Zäitschrëft ze produzéieren, mä se och un all hir Stéit gratis ze verdeelen an derbäi nach fir de Gros vun de Contributiounen ze bezuelen.

Wann d'geschichtlech Qualitéit vun der „Ons Stad“ net ze bestreide sinn, sou läit d'Zäitschrëft mat hire Viraussoen awer schonn alt emol zimlech falsch: Do goufen zum Beispill 1980 beim Hollerecher Schluecht-haus nach „gute Zukunftschancen für einen verdienstvollen Jubilar, der [...] offen bleibt für jeden vernünftigen Fortschritt“ virausgesot. De Raymond Klein hat sech virgestallt, datt 2010 d'Passerelle fir d'Mobilité douce tëscht dem Cents a Weimeschhaff géif ageweit ginn. An de Coordinateur René Clesse hat den neien Tram fir 2007 ugekënnegt.

www.onsstad.lu